

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-06-22)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-06-22)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 183. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010184.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

22. Juni 1863.

Jeg talte da forleden med Martensen om den hellige Nadvere. Jeg har skammet mig over, hvor daarlig en Præst jeg var, da De talte til mig om denne Gjenstand, og søgte derfor Oplysning paa høiere Steder. Martensen sagde: Det er ikke saaledes at forstaae, at vi virkelig korporlig æde hans Legeme og drikke hans Blod, men at, idet vi drikke Vinen og æde Brødet, er H a n virkelig tilstede, som han jo tilsagde Apostlene ved hiin første Nadvere. Ved at udøve denne Handling komme vi i den inderligste og tætteste Forening med ham, saa inderlig, saa nær, at vi ligesom gaae over i hans Legeme og Blod og han igjen i vort. Ingen Forening kan jo tænkes fuldstændigere end at strømme over i et andet Væsens Legeme og Blod, og derfor kan den reformerte Kirke ikke bruge Ordet „det betyder“, men maa sige det e r. At betragte den hele Handling som en Mindefest, ligesom vi gjøre ved andre Mennesker, er dog at stille den hele Handling altfor fattigt, altfor ringe og intetbetydende. Hvorledes skulde en saadan Erindring om Ham kunne befri os fra Synderne og skjænke os disses Forladelse? Vi mindes ham jo ofte med Inderlighed i Bønnen, og dog tilsiger han os ikke Syndernes Forladelse paa Grund af denne. At man ikke kan forklare denne Handling uden at komme ind i et Mystorium er ligefrem, men Martensen sagde: „Jeg giver ikke meget for den Religion, hvori Mysteriet fattes.“ Ved ingen kirkelig Handling, synes mig, have vi en saa fuldstændig Følelse af, at vi Intet formaae ved os selv, men maa i Alt tye til Naaden og Barmhertigheden. Skulde der være noget Menneske, som, idet han kaster sig paa Knæ ved Alteret, ikke ligesom følte Trang til at fremdrage, hvad der maatte tyngte paa Sjælen af vore Feil, vore s. 184 Overtrædelser? Som her ikke i Ydmyghed netop føler en Trøst i Selvbekjendelsen, en Trøst i, ikke som til daglig Brug at besmykke sine Vildfarelser, men i ganske at give sig hen og af Sjælens Inderste sukke og bede: Gud vær mig arme Synder naadig! Ifald dette er saa, og jeg veed det i det Mindste med mig selv, at det er saa, da er der jo virkelig intet Øieblik i vort Liv, hvor vi mere ere skikkede, værdigere til at nærme os Ham i en tæt Forening, mere skikkede til at modtage, hvad han har tilsagt os at give, naar vi værdigen knæle ved hans Bord. Ved ingen anden kirkelig Handling, synes mig, at vi komme saa rene, saa afklædte af Verdens Forfængelighed, som netop ved denne. Vi bede ikke ved dette Bord om Opfyldelsen af vore ofte daarlige forfængelige Ønsker. Holde vi et Barn over Daaben, da blander sig saa let i vore Bønner for det Bøn om Lykke og de mange jordiske Goder, som vi Mennesker sætte saa høit. Ved Confirmationen er det vanskeligt for den Unge ikke at staae der med Hjertet fuldt af Forfængelighed; hvad Synd er, er os for det Meeste paa dette Standpunkt af vort Liv noget, vi endnu ikke ret forstaae, uagtet vi alt have fuldt op af Synder, der trænge til Naaden. Ved den kirkelige Handling af et Ægteskabs Forening ere vi jo saa opfyldte af Kjærlighed til et andet Menneske, saa opfyldte af den nye Fremtid, af alle de Foraabninger og Illusioner, som knyttes til Foreningen med et andet Menneske, at vort Hjerte som oftest kun gaaer op i Bøn om ikke at blive skuffet i alle vore jordiske Forhaabninger; men ved Nadveren er der kun Eet, der opfylder vort Sind, Eet, som ikke har med denne Verden at gjøre, men kun med hiin, hvor vi stakkels Mennesker haabe at finde en Naadens Havn for det betyngede Sind, det uroligt higende Hjerte, hvor vi haabe at befries fra den tunge Byrde, vi kalde Legemet, uden at vort Billede derfor skal udslettes men tvertimod først komme til sit rette Udtryk.

Idet jeg sidder her i Lygten og nedskriver disse Linier til min kjære Ven, seer jeg ovre paa Marken et lille Pigebarn hoppe over Engen for at gribe en Sommerfugl i Flugten; jeg synes det er ligesom et legemligt Billede paa, hvad jeg her skriver om. Hun fik den ikke. Et lidt høiere Hop, og den havde været hendes. Ligesaa med os, vi attraa vel det Gode, det Høieste, vi gribe vel efter det, men Anstrængelsen s. 185 er for svag, for mat, et lidt stærkere Tilløb og Maalet var naaet.

Tak for igaar! Jeg lagde mig bedrøvet i min Seng, fordi jeg syntes, at De var saa nedslaaet. Gud skjænke Dem Trøst og kaste fornyet Haab i Deres Hjerte. Jeg har engang læst i „Tusind og een Nat“, at vi skulle ikke forsage; medens vi sove ind med det betyngede Sind, spinder Englene paa vor Lykke. Jeg syntes, at dette var saa smukt, en saa trøstende Tanke. Gid de Smaa da vil være flittige i deres Spind for min trofaste Ven; det skal de ret blive bedet om af Deres

inderligt hengivne
Veninde.